

Pripovedka o oblaku.

Krasno se je lesketala jutranja zarja in zlatila modro nebo, po katerem so plavali majhni oblaki odsevajoč rožne luči zorine. Ptički so se prebujali in jeli pozdravljati lepo jutro s svojo pesenco, male cvetke so se pa bliščale v tisočernih barvah. Tudi solnce se je divilo jasnemu jutru ter hitelo na nebo.

Na dnu morja pa je ležal črn oblak in je opazoval vse to. Bilo mu je hudo, zelo hudo . . . Izmej vseh stvari je zavidal najbolj svoje bratce, one lahne oblačke. Naposled sklene izpodrinuti jih. »Jaz sem močnejši, jaz sem silnejši«, modroval je, »lahko jih bom izpodrinil in prepodil.«

Tako je mislil oblak in jel se je pripravljati na odhod. Zbiral je dolgo dolgo vso svojo moč in ves svoj sijaj.

Proti poldnevu se začne počasi vzdigavati iz morja. Plava vedno višje in višje, razteza se čim dalje bolj na široko. Že je blizu solnca in čuti gorke njegove žarke.

»To me zavidajo sedaj vse stvari na svetu«, pošepeče oblak solncu, in se ozre nazaj v morje.

Ali o groza! Morje je bilo črno, mračno in tiho . . . Globoko v njem je zrl črno-sivkaste kopice — svojo lastno podobo.

»Kaj, ustaja, prevrat v domovini takoj, ko sem odšel, in zato, ker sem srčen?«

In razjezil se je oblak, otlo je vzdihnil, da se je zemlja stresla in so mu bliski iz ust švigali. Nato pa je zbral vso svojo moč in kaznoval morje tako hudo, da je obupnosti šumelo in gnalo silne valove.

To prvo naključje užali oblak, da plava dalje, dalje po nebesi. Po dolgem času se ustavi in pogleda zopet na zemljo. Pod njim leži žitno polje, ljubko se priklanja na vse strani in tiho šumlja.

Oblak gleda, pa se vnovič razsrdi.

»To je laskanje, to je prevara! Oj čakaj, čakaj ti polje, ne boš me ukanilo. Tvoje prijetno šumljanje je le laskanje, ker si čulo o moji jezi . . .«

Mraz pretrese oblak nad to zlobnostjo, krikne in izpod plašča se mu usuje debela, ledena toča.

Mej tem je zahajalo solnce. Tam na zapadu se prikaže vnovič zarja, a zgine takoj za solncem.

»Ah, zopet, zopet prevara! Zaman vsa moja pot in ves moj trud . . . Kaj sem vendar prišel neklican in nevabljen . . .«

Žaloval je oblak in žaloval je tako hudo, da je jel hirati in vidno poje-mati. Silna njegova moč je jela pešati, dokler ne oslabi popolnoma . . . Temni plašč jel se ga je tesneje in tesneje oprijemati in se manjšati . . . Umiral je oblak in zvezde so mu sijale na zadnjo pot, v logu nekje pa je zapel slavec ljubko in melodično . . .

Lucijan.

